

Ҳаёт фақат ташқи кўринишдан иборат эмас

09:05 / 09.08.2021 4595

Гоҳида инсон барвақтроқ пишади. У учун олдинлари муҳим бўлган нарсалар энди аҳамиятсиз бўлиб қолади. Гоҳида чиқарган қарорларимизга замон ўтиб пушаймон қиламиз.

Аммо тўкилган сутга ачиниш нима фойда беради?!

Яхши биламизки, замон қайтиб келмайди. Агар бордию замон қайтганида ўйлайманки, биз олдинги хатоларимизни, нотўғри қарорларимизни ўчириш учун, ҳаётимизни заҳарлаган ҳолатларни йўқ қилиш учун янгидан ҳаракат қилган бўлар эдик.

Машҳур бир ёзувчи аёлдан: «Замон қайтиб келганида яна олдингидек яшармидингиз?», деб сўрашганда у шундай жавоб қилган экан:

1. Агар замон қайтиб келганида ҳомиладорлик пайтларимни шикоят билан ўтказмас, уни илоҳий бир мўъжиза деб билган бўлар эдим. Ўзимни ҳам ана шу мўъжизанинг бир бўлаги деб хаёл қилиб, ўзимни бошқа бир руҳни ҳаётга келишига сабабчи деб билган бўлар эдим.

2. Соч турмагимни бузади деб ёзда машинамнинг ойнасини беркитмас эдим.

3. Уйимга дугоналаримни чақирар эдим. Мебелларимнинг эскирганига, жойнамозларининг пати тўкилганига қарамай улар билан суҳбат қилар эдим.

4. Менга ҳадя қилинган қимматбаҳо нарсаларни сақлаб қўймасдан ишлатар эдим.

5. Фарзандларим билан биргаликда ўтлоқларда думалар эдим. Кийимларимнинг кир бўлишига парво қилмас эдим.

6. Телевизор ёки жамоатчилик олдида менга тегишли бўлмаган ҳикояларга йиғлаш ва кулишни камайтириб ўз воқелигим билан яшар, воқелигим кўз ёшлари ва кулгулари билан умр кечирар эдим.

7. Ўғлим қучоғимга талпинганида уни ҳайдамас, унга «Бор у ёққа, ишим бор», демас эдим.

8. Севган кишиларимга туйғуларим билан жавоб берар, ёмонлик қилган кишиларимга узр айтар эдим.

9. Агар менга яна умр берилганида уни кўрар, уни яшар, унинг ҳар лаҳзасини ушлаб кўрар эдим.

Ҳаёт бу бирламчи нарсаларни англаш, муҳим ва энг муҳим нарсаларни ажрата олишдир. Умрингни беҳудага сарф қилма. Кичкина ишларга эътибор берма. Энг катта ғаминг ўйнаб юрган ўғлингнинг кийимини кир қилиши бўлмасин. Ташвишинг уйингдаги жиҳозлар оддий бўлганида кишиларнинг гапириши бўлмасин. Ҳаёт бу ташқи кўринишдан иборат эмас.

Фарзандингга ўйнаш учун вақт бер. Уни кийимларини кир қилганида ёки сочлари тўзғиганида уришмасдан, унга танбеҳ бермасдан ҳуррият майдонини бер унга. Ҳаётни зўрма-зўракиликсиз оддий яшанг. Уни Аллоҳ истаганидек яшаш керак. Сабабларни тутиб, рози бўлиб, шукр қилиб яшаш керак. Бундаги шиоримиз:

«Албатта менинг намозим, ибодатларим, ҳаёт ва мамотим оламларнинг Робби Аллоҳ учундир!», ояти бўлсин.

Абдулқодир Полвонов